

Marian Gh. Benga

COLOANA INFINITULUI

- Versuri -

SEMĂNĂTORUL
Editura – online - decembrie 2011

COLOANA INFINITULUI

Marian Gh. Benga

Coloana Infinitului

În părul tău renasc iubiri pierdute...
privirea ta senină, airdoma naturii vii,
zâmbetul ce-ți dezvelește nicio parte albă,
chipul tău este oglinda unei vieți aparent celeste...

Tu, și numai TU ești pururea a mea,
o depărtare sinonimă cu eternitatea,
ce-n ciuda Infinitului ce-l presupune –
nu va putea nicicând să mi te răpescă...

Ce n-am visat, totuși am trăit...
alături de tine, la concurență cu Eternul,
mai cald decât arșița dogoritoare-a verii...
ce pare totdeauna Infinită...

Când totul se va fi sfârșit –
îmi va rămâne în compensație Infinitul...
durerii năpraznice de a te fi cunoscut –
la concurența necruțătoarei Eternități...

Atunci...

Cununi de vise grăitoare,
voi împleni în mintea mea,
trăind pentru o clipă,
acea dragoste sigur imposibilă...

E amăgirea dureroasă, sumbră...
ce m-a ridicat pe necruțatoru-i val,
plutind pe calea neluminată,
a existenței parcimonioase în repere...

...rămâne-va-ți doar amintirea caldă,
a unei zile ca de august toridă,
îți vei aminti puțin de mine –
de abia atunci vei înțelege totul...

Munch II

Ai fost ca o lovitură de trăsnet într-o vară caniculară...
nedumerirea s-a transformat în durere;
anxietatea – în panică...
din gât și din rărunchi nu a ieșit decât un strigăt –
un strigăt al durerii, venită prea devreme...

Atunci și vântul s-a oprit –
parcă anume, trăind cu mine durerea –
da, atunci totul s-a transformat brusc...
te căutam – sufletul meu te căuta zadarnic...

Pierdusem, pierdusem parcă ceva –
ca un fum... ce totuși atavic fusese al meu,
Zâna-cea-bună dintr-o dată a dispărut –
din sufletu-mi acum gol, pustiu, sinistru...

Telurică

Când te voi pierde,
sufletu-mi se va-mpietri dureros
în acea noapte voi cere iertare păcatelor,
căci păcatul cel mai mare este Dragostea...

Spre crucea nopții, privind la cer,
îmi voi vedea astrul căzător,
iar tu, privind concomitent din partea-ți de
planetă,
te vei amăgi că nu este al meu...

Pribeag prin Univers, voi rătăci,
fără să caut ceva, anume,
ce-n existența pământească am pierdut...

„Răzbunător” voi trece pe de-asupra ta;
dar nu mă vei putea vedea decât,
în nopțile de vară calde,
ca cea de-acum...

Atunci aprinde-se-vor în mine, poate,
sentimentele din trupul vechi, de lut,
alimentând blestemul reîncarnării
în straietele în care sunt ș-acum...

Celest

Te văd, te simt, ești tu...
să împletim a sufletelor taină,
de rugi fierbinți.
ce leagă două entități pereche...

Misterul nopții ne îmbracă-n straie –
cum doar iubirea poate să-mpletească,
fuiorul dragostei curate,
de undeva, de prin celest fiind izvodită...

Simțirile ce prevestesc dezastrul
pot să-aștepte. Sufletul distrus –
rămâne-va tot împărțit în două,
în emisferele sortite Suferinței...

Și ce-i această adiere sumbră?...
ce pare-a încerca cu-a ei egidă,
să sutureze -
o inimă deja-mpărțită-n două?...

SFÂRȘITUL e, din sentimentul dus...

Recviem

Aș vrea să-ți „spun” o șoaptă,
ca un ecou răsfrânt continuu,
asupra mea...
dar tot mă tem –
că mă voi trezi și voi fi „eu”.

Surâs amar, ca dintr-un basm –
cu zmei - lipsit de zâne bune,
ce-a zămislit trăiri nefaste,
aidoma unei vieți –
trăită-ntr-un pustiu de gheață...

Cobor discret o treaptă existențială,
(precum de „rating”)...
alunecând pe-nșelătoare adieri plăcute,
care sunt faptele-balast ale-existenței...

În umbra lor, voit destin,
s-a zămislit parcă inexorabil,
ce mă transportă către cine-știe-ce...

Din valurile vieții „calde”, înșelătoare, „line” –
ca un miraj a renăscut iubirea,
ca mai apoi dintr-o greșeală,
instant să se destrame ca o ceață...

Old times

Privesc tăcut marea, valurile,
de veacuri sunt neliniștite...
se frământă, te cheamă,
amintirile vin, copilăria, adolescența,
închid ochii și parcă re trăiesc momentul:
Parfumul vremurilor apuse, îl simt,
percep rumații, sunt atât de familiare, reale,
nisipul fierbinte îmi arde tălpile,
...mă trezesc din visare, privesc,
în jurul meu totul e pustiu –
pustiu de ceea ce am visat...

Realizez diferența față de acei ani,
parcă dintr-o altă lume,
chiar eu sunt altul, diferit,
zâmbetul nu-mi mai este caracteristic,
mă întreb, vreau să fug, să uit...
lumea în care trăim este alta,
rece, dură, neprimitoare,
greu de răzbătut...

Dar cum să fugi,
de doar un recviem?...

Defunctă

Picături mari ating fereastra,
ascult, visez, doresc,
zgomotul lor parcă șoptesc chemarea –
chemarea dragostei pierdute.

Ascult, încerc să ating, să simt,
dar în acel moment viziunea toamnei dispare,
mă simt neputincios, nu pot –
sufletul șoptește durerea...

Încerc să rostesc cuvinte,
gura mea e uscată, rece,
zgomotele rezultate sunt lugubre,
nu pot rosti nimic, sunt mort.

Declamațiune

Adevărat îți spun, și dă-mi crezare,
că imediat ce te-am văzut,
știut-am eu de ce n-am mai crezut,
în strigătul de pescăruș din larg de mare...

O flacără în suflet am simțit,
căci timpul așteptării-a fost prea lung;
ca un acord din Cântul Nibelung –
zeiță parcă din zenit și soare...

Întruchiparea sufletului cald,
da, am simțit iubire și speranță,
simțeam cum existența-mi în restanță,
mă-mpinge în sfârșit să fac un salt...

A renăscut și inima-mi rănită,
ce tu nu o știai și n-ai simțit,
cum părți din sufletu-mi prea obidit,
ființa-ți de foc părea că o evită...

...cu o iubire trebuia să fiu sortit...
ai fi putut să înțelegi, da, iată,
că existența-mi dură, plată, mată –
pe tine te-ar fi vrut la infinit...

Presimțire

Ca o minge de foc de asupra mării cenușii,
strălucitor de elegant și simplu,
marea aducea val după val iscăbind nisipul auriu...
căldura soarelui era fină precum o petală de trandafir,
vântul adia molcom, dorind să mângâie –
sufletele celor pierduți în marea amăgitoare...

Priveam fremătând apa cenușie,
cât de ademenitoare era – frumoasă, chiar –
te atrage până când îți cuprinde trupul!
atunci unda ei te face să te lași purtat –
de valurile calde, legănate,
simți că vrei să plutești în unda călduță,
ce ușor, ușor, te ia cu ea.

În abisul negru și pustiu de viață,
când realizezi, deja e prea târziu,
ai fost deja prins în mrejele ei,
te zbați, zadarnic, căutând scăparea,
ea va veni, dar prea târziu,
când tu vei fi neființă...

Reverberatii

Ecouri slabe, trăiri pierdute, atât...
sunt sigur că sunt singur,
părăsit de toți, uitat de lume chiar,
mă zbat, încerc să-mi umplu plămâni cu aer...

În tumultul meu, zăreasc o speranță,
alerg cu mintea către ea, o vreau!
în fuga mea mă-mpiedic de răutățile oamenilor,
îmi stau în cale, nu mă lasă să scap,
cum să fiu, deci, altfel decât ei?!

Cu unghiile mă agăț de tot ce prind,
himera, visul meu e viu, dar departe...
cum să fac să prind Binele, să-l am,
arunc totul de pe mine, chiar gol alerg,
abia atunci am realizat, tardiv –
că sufletu mi-e gol, nu numai sfâșâiat...

Memento

Privesc tăcut în zare, aștern gânduri,
tu nu mai ești cu mine...
toamna aurie parcă îmbătrânește,
vântul adie molcom, călduț,
frunzele purtate de vânt dansează,
soarele îmi mângâie obrajii brăzdați de lacrimi...

În luciul apei zăresc un chip îmbătrânit...
fiecare undă schimbă figura oglindită în ea,
mă uit atent, îmi doresc să văd un chip tânăr,
așa cum eram eu odată, vesel...

În zare se adună nori grăbiți, ploaia,
stropii ei sunt reci precum sufletul meu...
ridic privirea răcorindu-mi fața febrilă,
printre norii grei zăresc o nălucă...
mâinile ei mă cheamă, zâmbește,
ușor obosit mă reaşez pe bancă...

...ploaia s-a oprit, soarele clipește vag,
așa am dorit mereu, în mijlocul naturii,
ea este veșnic tânără și totodată bătrână,
imaginile nu-mi mai sunt clare, letargia,
ușor-ușor parcă trec din visare spre eternitate...

Îstrăinare

Îmi apari într-o imagine clară,
așa cum te-am cunoscut, cândva,
o lacrimă alunecă pe obraz lovind pământul –
întind mâna să te ating, dar ești departe...

Nu mai văd, nu mai aud, doar simt,
săgetarea aceasta mare – deschid ochii,
iubita mea, ești până și în visele mele,
cu tot cu amintirile și regretele,
chipul tău nu mai privește doar la mine...

...ochii tăi privesc departe, în timp,
buzele tale nu mai știu să rostească iubire,
părul nu ți se mai răsfire pe umeri, pentru mine,
trupul tău nu mai știe să vibreze...

Atunci când mâna mea îți atinge pielea,
visez cu ochii închiși, îmi doresc să te aud,
respir profund, dar parfumul tău mi-e străin,
tot ce iubeam la tine odinioară, s-a pierdut...

Chiar și tu te-ai pierdut, rătăcită ești,
strigătul abisului a pus parcă stăpânire pe tine,
îți dorești necunoscutul, încă-mi dăruiești iubire,
impregnându-mi sufletul trist și gol...

Eu am rămas același, incompatibil cu Abisul –
ce lent te cuprinde în brațele sale...
prea puțin... doar fiindcă te iubesc nu-i de ajuns,
spre a te urma în necunoscutul negru și rece...

Departa acum cu sufletul de mine,
simt că frica de ceea ce vei vedea este mare.
...mă trezesc, nu a fost decât un vis,
transformat, freudian, la rându-i în durere –
în realitatea ce oricum mă împresoară cotidian...

Suntem și noi...

Așa suntem noi, oamenii, făpturi „superioare”...
iubim, urâm, judecăm pe alții, bineînțeles,
egoismul nostru este așa de mare,
încât Creatorul, cred, nu ne mai vrea deloc...

Am primit Natura ca zestre,
(asta după faza cu șarpele și mărul buclucaș,
din care, pare-se, nu am învățat nimic).

Am ajuns să trăim urât, hidos,
distrugând lent, cu meticulozitate,
orice speranță a LUI –
că vreodată s-ar mai putea alege ceva de noi...

Călcând pe nori și privindu-ne îngândurat,
așa cum o face de milenii,
continuă să predice în pustiu,
același și același stih:

„SUNTEȚI PROPRII VOȘTRI DUȘMANI!”...

Speologică

Vag, simt un aer de libertate!
nu mai vreau nicicând să visez...
am împletit un sentiment ce-i nobil –
acela de-a iubi cu-adevărat...

Pasiune simt când te-ntâlnesc,
să-ți simt căldura sufletului vreau,
atunci când caut să te ating –
nimic nu spui, îți e totuna...

Mă încăpățânez în continuare să percep,
vag, o urmă de căldură sufletească,
gândindu-mă cu ce ți-am greșit,
spre a-ți simți doar răceala de stalactită...

Cugetare

Odată cineva mi-a spus, „gândește”...
I-am ascultat, dar am fost dezamăgit,
„gândind” am văzut goliciunea oamenilor,
hiatusul sufletesc – cel mai mare rău din ei...

Tăcut m-am închis în mine, m-am fortificat,
în lumea „mea”, nu „a lor”- totul era frumos,
asta până când am început iar să „gândesc” –
iar lumea „mea” a devenit la rându-i urâtă și rece...

Încercând, deci, să schimb ceva – am eșuat...
am ratat ocazia de a rămâne imobil.
consecințele le suport cu greu –
greu tribut cere sensul „a gândi”.

Certitudine

Privesc tăcut zărilor,
te caut în gândurile mele, doresc...
î închid ochii și te văd rânând
ești chiar tu, atât de fericită...

Buzele tale șoptesc vorbe dulci,
amăgitoare însă – aș spune...
însuși freamătul lor este o șoaptă:
„Cheamă-mă, și voi veni!”...

O adiere caldă mă trezește,
frumosul meu vis a fost prea scurt,
prea puțin pentru o viață,
mai rămâi, puțin, da – mai rămâi...

Monolog

Din tot ce-a fost frumos –
rămân doar amintirile. Ciudat...
câteodată re trăiesc momentul –
restul e doar un abur în vânt...

Ai putea să-mi spui de ce?...
nici tu, oricine-ai fi, nu poți,
chiar așa – trecem prin timp și spațiu –
lăsând doar urme vagi ale existenței ignobile?...

Acum tot eu îți voi răspunde:
Iubim, dăruim, primim, visăm –
aspectul este doar unul –
toate acestea nu se vor schimba niciodată!...

Marian Gh. Benga

CUPRINS

Coloana Infinitului	3
Atunci.....	4
Munch II	5
Telurică.....	6
Celest	7
Recviem	8
Old times.....	9
Defunctă.....	10
Declamațiune	11
Presimțire	12
Reverberații.....	13
Memento	14
Îstrăinare	15
Suntem și noi.....	16
Speologică.....	17
Cugetare	18
Certitudine.....	19
Monolog.....	20
CUPRINS.....	21